

NU, păcatului!

Pastor **CRISTIAN VASILE ROSKE**,
Biserica Pentecostală VESTEĂ BUNĂ,
București

În predica de pe Muntele Feri-
rilor, Domnul Isus spunea: „*Felul
vostru de vorbire să fie: Da, da;
nu, nu; ce trece peste aceste cuvinte, vine
de la cel rău*” (Matei 5:37). El se referea la
jurământ și la faptul că toate jurămintele
trebuie împlinite «față de Domnul» (v. 33).
Dar ce voia să sublinieze, mai ales, era
faptul că, pentru un creștin, cuvântul «da»
sau cuvântul «nu» trebuie să aibă valoarea
unei juruințe. Credinciosul trebuie să-și țină
cuvântul chiar și atunci când știe că va
avea de pierdut. El trebuie să evite cuvinte
inutile pentru a convinge pe alții de serio-
zitatea angajamentelor sale. De aceea,
creștinul trebuie să fie foarte atent când
face o promisiune, o juruință, când spune
un «da» sau un «nu»: „*Voi, dimpotrivă, ar
trebui să ziceți: «Dacă va vrea Domnul,
vom trăi și vom face cutare sau cutare
lucru»*” scrie apostolul Iacov (4:15). Iar în
5:12 spune categoric: «da» al vostru să fie
«da»; și «nu» să fie «nu», ca să nu cădeți
sub judecată.

Toate acestea, desigur, în ce ne privește
pe noi, posibilitățile și puterile noastre. Ne
referim uneori, (din păcate, chiar des și nu
totdeauna întemeiat), la condiții obiective
și subiective pe care le invocăm ca justifi-
cări ale nerespectării cuvântului dat. Și,
într-adevăr, există piedici adevărate, boli,
accidente, situații neprevăzute, care, ne
împiedică pur și simplu să putem realiza
cele făgăduite.

Pe calea Domnului există călăuzirea
Duhului Sfânt, care poate răsturna unele
intenții, așa cum vedem în Faptele Apos-
tolilor 16.6-10, unde se subliniază: „*au fost
opriți de Duhul Sfânt să vestească cuvântul
în Asia...*” (v. 6).

Poate că niciunul dintre apostoli n-a
avut o experiență atât de bogată în această
privință ca Pavel. Iată un comentariu în-
treg referitor la aceste cuvinte și „soarta
hotărârilor lui”: „*Voiam să trec pe la voi
ca să mă duc în Macedonia; apoi din
Macedonia să mă întorc la voi și să fiu
petrecut de voi în Iudeea. În luarea hotărâ-
rii acesteia, am lucrat eu în chip ușura-
tic? Sau hotărârile mele sunt niște hotărâ-
ri pe care le iau în felul lumii, ca să fie în
mine «da, da» și «nu, nu»? Credincios
este Dumnezeu că vorbirea noastră față
de voi n-a fost și «Da» și «Nu». Căci Fiul lui*

*Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost pro-
povăduit de noi în mijlocul vostru, prin
mine, prin Silvan și prin Timotei, n-a fost
«da» și «nu», ci în El nu este decât «da».
În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu,
oricâte ar fi ele, toate în El sunt «da»; de
aceea și «Amin», pe care-l spunem noi,
prin El, este spre slava lui Dumnezeu.»*”
(2 Cor. 1:16-20).

Dar după cum spunea și scriitorul
francez About Edmond (1828-1885): «*Este
mare diferență între dorință și voință*».

DA-uri care au schimbat vieți

Sunt multe momente în viață când
ți se cere un răspuns hotărât și
definitiv, unde «da» sau «nu»,
spun totul. «Da»-ul de la căsătorie se ros-
tește pentru întreaga viață. În general,
cuvântul DA aduce mai multă bucurie și
ușurare decât NU. El este și mult mai frec-
vent în Noul Testament față de cuvântul
NU. Dar vai de «da»-urile care au fost, de
fapt, «nu», ca în cazul minciunilor lui Anania
și Safira (F. Ap. 5:8: „*Petru i-azis: «Spune-mi,
cu atât ați vândut moșioara? «Da», arăspuns
ea, «cu atâtă».* Dar, în realitate, era «Nu»
). Pentru că au rostit un «da» mincinos,
ambii soți au plătit cu viața!

E minunat cuvântul «DA», echivalent
cu «Amin» («Așa să fie»), mai ales în gura
Domnului Isus. Câtă bucurie a avut leprosul
când L-a auzit spunând „*Da, voiesc, fii cură-
țit!*” (Marcu 1:41), sau cei doi orbi cărora El
le-a zis: „*Credeți că pot face lucrul acesta?
Și ei au răspuns «Da, Doamne»*” (Matei
9:28) și li s-au deschis ochii.

E minunat cuvântul «Da» rostit de
credincioșii care vor cu orice chip să aibă
parte de mila Domnului, ca femeia cana-
neancă (Marcu 7:28). Nenumărate versete
din Psalmi și multe rugăciuni încep cu
acest cuvânt afirmativ: «Da, Doamne...»
(Ps. 25:3; 33:21; 39:6; 72:11; 73:18; 77:12;
78:41; 85:9; 130:2; etc).

Uneori, și cuvântul «Nu» poate să
aducă bucurie, având semnificația lui «DA»,
cum e cazul la Romani 3:27-29: „*Unde este
dar pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel
de lege? A faptelor? Nu: ci prin legea cre-
dinței... Sau, poate, Dumnezeu este numai
Dumnezeul Iudeilor? Nu este și al Nea-
murilor? DA, ESTE ȘI AL NEAMURILOR...*”.

**„Și noi, dar, fiindcă
suntem înconjurați
cu un nor așa
de mare de martori,
să dăm la o parte
orice piedică și
păcatul care ne
înfașoară
așa de lesne
și să alergăm cu
stăruință în
alergarea care
ne stă înaintea.”**
(Evrei 12.1)

Totuși, parcă nicăieri nu sună mai frumos și mai îmbucurător acest cuvânt ca în ultima carte a Bibliei, începând cu primul «DA, AMIN» de la anunțarea venirii lui Hristos pe nori (Apocalipsa 1:7) și până la ultimul, care are același scop: «DA, EU VIN CURÂND». AMIN (Apoc. 22:30).

Cuvinte mici, cu efecte mari. DA sau NU determină uneori soarta, viitorul, fiind ireversibile. «În viața fiecărui om există un moment în care poate alege între două tendințe diametral opuse ale naturii sale», spunea un scriitor german, și mulți dintre noi am experimentat pe propria noastră piele lucrul acesta.

Am urmărit câteva aspecte ale rostirii cuvântului DA și, fără îndoială, ar mai fi multe de spus. Am văzut câtă fericire, bucurie, pace, vindecare, poate aduce pentru cineva necăjit, bolnav, în nevoie, mai ales când cel ce îl rostește este puternic și poate să-și țină cuvântul.

Ce binecuvântare aduce un DA spus de Dumnezeu acum, dar mai ales în veșnicie, pentru cei ce l-au urmat calea cu credincioșie.

NU-uri după voia lui Dumnezeu

Dar, tot așa de necesar și de important este și cuvântul «Nu» spus, la vremea sa, împotriva ispitei, a poftei, a păcatului, rostit împotriva ademenirilor amețitoare, a plăcerilor de-o clipă. Biblia e plină de exemple, de istorisirii care atestă valoarea puterii unui «Nu» pozitiv.

Regina Vasti – despre care citim în cartea Esterei că era măritată cu Ahașveroș (XERXES), marele împărat al Persiei, cel mai puternic conducător din acea vreme, care avea domenii din Africa până în India –, a spus un «NU» categoric atunci când bărbatul ei, cu inima «veselă de vin», i-a cerut să-și expună frumusețea într-un dans senzual înaintea mai marilor popoarelor de atunci.

Porunca împăratului era de netrecut. Nimeni nu îndrăznise să-l contracizeze măcar și, totuși, Estera 1:12 spune: „Dar împărăteasa Vasti n-a vrut să vină, când a primit prin fameni porunca împăratului”. Ea a spus «NU», deși nu era o creștină, dar a avut un caracter deosebit. Știa că neascultarea ei putea să o coste viața, dar a fost gata să plă-

tească prețul. Și hotărârea ei a rămas definitivă, cu toate discuțiile și intervențiile purtate pe această temă, care ocupă aproape tot capitolul 1, intitulat «Ospățul lui Ahașveroș și neascultarea împărătesei Vasti».

«*Nimic nu-i greu de îndeplinit pe lumea aceasta pentru cei hotărâți*», spune înțelepciunea indiană.

Biblia spune multe despre păcatul senzualității și urmările lui și cunoaștem destul de bine efectul pe care l-a avut vederea Bat-Șebeei scâldându-se asupra împăratului David, care nu a spus un NU categoric ispitei, atunci când trebuia, continuând apoi seria păcatelor, care au avut urmări dezastruoase pentru el și casa lui. Și oare nu același lucru se poate spune despre Samson, în ultima parte a vieții sale, sau despre Solomon?

Toate aceste DA-uri spuse ispitei, ar fi trebuit să fie în realitate NU! De aceea, în toate cazurile, imediat sau mai târziu, a venit suferința, pedeapsa. «După o hotărâre pripită, urmează căința», constata poetul latin Publilius Syrius (sec. I î.Hr.), autorul unei cunoscute culegeri de maxime morale.

Împărăteasa VASTI a spus «NU» cu riscul de a pierde coroana. Probabil că din acea clipă ea nu a mai văzut fața împăratului, iar vrednicia de împărăteasă a fost dată alteia, mai bună decât ea (v. 19). S-a comentat mult în legătură cu purtarea acestei femei, mai ales în urma poruncii «naționale» a împăratului, ce a fost emisă ulterior, că «toate femeile vor da cinste bărbaților lor, de la mare la mic» (v. 20) și că «orice bărbat trebuie să fie stăpân în casa lui» (v. 22). Dar, fără îndoială, pot exista și situații, cerințe ale unor soți (să le spunem «răi», sau «nebuni», ca Nabal (I Sam. 25) la care o femeie cu minte sănătoasă trebuie să știe să spună un «NU» hotărât, când și unde trebuie.

DANIEL este un alt personaj biblic din Vechiul Testament care a spus «NU» și a rămas statornic în hotărârea sa. El a știut să se înfrâneze și, deși era într-o situație dificilă (fiind prins de război în țara lui Nebucadnetar), și-a dovedit până la capăt cumpătarea, obținând, contrar aparențelor inițiale, slujba împăratului (Daniel 1:8-7-20). „*Daniel s-a hotărât să nu se spurce...*” (v. 8) și nu s-a spurcat. Daniel a vrut să trăiască o viață simplă

și să se țină tare de Dumnezeu, deși era departe de patria sa. El știa că și trupul său aparține lui Dumnezeu, așa cum avea să fie arătat, mai târziu, în Noul Testament (1 Corinteni 6.19). A trăit o viață disciplinată, dar pentru aceasta a trebuit să spună la multe un «NU» hotărât.

Când vine ispita, putem să spunem și noi «NU»? Sau negația noastră este așa de firavă și nehotărâtă, încât se transformă în «DA» sau în ceva intermediar «Poate...»?.

Priviți la tânărul **IOSIF**, vândut de frații săi și ajuns în Egipt, rob în casa lui Potifar. Din pricina lui Iosif, Domnul a binecuvântat casa egipteanului, care a lăsat pe mâinile lui Iosif tot ce avea. Dar Potifar avea o nevastă frumoasă și Iosif era de asemenea „*frumos la statură și plăcut la chip*” (Genesa 39). Ispita n-a întârziat să vină. Nevasta stăpânului său a pus ochii pe Iosif și a încercat să-și înșele soțul. Dar Iosif a spus «NU!» «Bine, dar eu îți sunt stăpână, și apoi nu va ști nimeni...» va fi încercat să-l convingă femeia. El însă n-a voit și a zis nevestei stăpânului său: „*Vezi că stăpânul meu nu-mi cere socoteală de nimic din casă și mi-a dat pe mână tot ce are... Nu mi-a oprit nimic, afară de tine, pentru că ești nevasta lui. Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?*” (v.8-9).

Cartea Genezei arată că ispita s-a repetat, dar Iosif a spus mereu «Nu». Câți dintre credincioși nu cedează după puțină luptă și cad în cursa diavolului? Câți nu zic, prima dată, «Nu», iar a doua oară, «Da»?! Iosif a rămas neclintit până la capăt în hotărârea de a nu păcătui, nici împotriva lui Dumnezeu, nici împotriva stăpânului său. „*Măcar că ea vorbea în toate zilele lui Iosif, el n-a voit...*” (v. 10). Și într-o zi, când erau în casă numai ei doi, ispita a ajuns la culme. Dar el a spus «NU» și a fugit, abandonându-și haina în mâna stăpânei, ca urmare fiind acuzat pe nedrept...

Celebrul orator și scriitor roman Cicero a spus: «*Nu-i de ajuns să hotărâm ce trebuie să facem sau să nu facem, ci mai trebuie să și rămânem la ceea ce am hotărât*».

«Nu» a spus și **MOISE**, deși a avut lumea la picioarele sale, cu toate plăcerile și bogățiile pe care și le-ar putea dori cineva. A spus «nu», pentru

a pune pe Dumnezeu și pe poporul său înaintea tuturor avantajelor. A coborât (s-a umilit) de la statutul de fiu de fiică de Faraon preferând ocară, în vederea răsplătirii veșnice: „*Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire. Prin credință a părăsit Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului; pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut*” (Evrei 11:24-27).

Am fi noi în stare să facem așa ceva? Am prefera o asemenea alegere? Cum ne comportăm în ispite similare?

Ni se spune că Isus a fost ispitit ca și noi, dar la toate ispitele El a spus «NU»! Evanghelistul Matei prezintă în capitolul 4 trei ispite la care a fost supus Domnul de către diavolul: „*Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini...*” (v. 3). El flămânzise, și mulți din vremea Lui erau înfometaji. Mai târziu avea să hrănească de două ori mii și mii de oameni, dar acum spune «NU». Deși părea un lucru util: să prefaci pietre în pâine. Să te hrănești, să mănânci, în sfârșit, după 40 de zile, ...avea tot dreptul, ar spune unii. Sau să facă această minune măcar pentru ceilalți înfometaji. Dar El spune «NU». Nicidecum! La fel a procedat și la celelalte ispite. Nu a cedat. A spus «NU», combătându-l pe diavolul prin Cuvântul scris al lui Dumnezeu, și acesta a plecat, rușinat, de la El. Să spunem «nu» diavolului și el va pleca fără îndoială: „*Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi.*” (Iacov 4:7); „*Împotriviți-vă lui tari în credință...*” (1 Petru 5:9).

Isus a spus totdeauna «NU» ispitei și păcatului. Chiar și pe cruce, când L-au provocat ironic, spunându-I să Se mântuiască pe Sine însuși, cum a mântuit pe alții. Putea să facă doar un semn, o chemare tăcută și veneau în ajutorul Său 12 legiuni de îngeri, pentru a-L salva. Dar a spus «Nu», suferind până la capăt.

Și în învățăturile Sale, a spus de multe ori «NU», când alții au spus «DA». Iată numai câteva exemple, care ilustrează înțelepciunea, dreptatea, bunătatea Lui:

În pilda neghinei, când robii întreabă pe stăpân: „*Vrei dar să mergem să smulgem neghina semănată de vrăjmaș?*” Domnul pune următorul răspuns, neașteptat, în gura acestuia: „*«Nu», le-a zis el, «ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: Smulgeți mai întâi neghina, și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu*” (Matei 13:29-30).

În pilda celor zece fecioare, El nu permite ca cele înțelepte să împartă uleiul cu cele nehibzuite, deși – interesant, nu? –, tot El învățase o dată: „*Cereți și vi se va da*” (Matei 7:7). „*Cele înțelepte le-au răspuns: «Nu; ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă nici vouă; ci, mai bine, duceți-vă la cei ce vând untdelemn și cumpărați-vă». Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, și s-a încuiat ușa. Mai pe urmă, au venit și celelalte fecioare, și au zis: «Doamne, Doamne, deschide-ne!» Dar el, drept răspuns, le-a zis: «Adevărat vă spun că nu vă cunosc!»*” Textul se încheie cu groaznicul «NU VĂ CUNOSC», un «NU» definitiv rostit de Mire, așa cum sunt și numeroasele negații de la sfârșitul acestui capitol, care se referă la judecata viitoare: „*nu Mi-ați dat să mănânc... nu Mi-ați dat să beau... nu M-ați primit, nu M-ați îmbrăcat...*” etc. „*Atunci Îi vor răspunde și ei: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând sau fiindu-Ți sete, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță, și nu Ți-am slujit?» Și El drept răspuns, le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut». Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică*” (Matei 25:44-46).

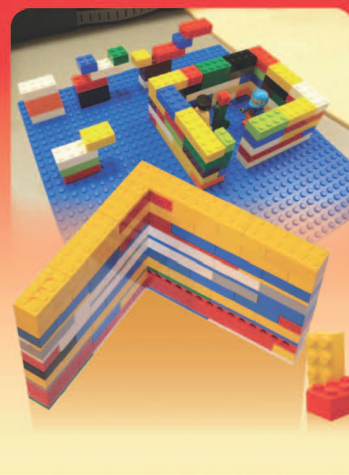
Suntem chemați astăzi să spunem «NU» păcatului, așa cum au spus toți cei ce i-am enumerat, așa cum a spus Isus, cum a spus Ioan Botezătorul lui Irod, cum a spus apoi Petru, Ștefan, Pavel și ceilalți apostoli. Unii, din

slăbiciune, lași-tate, frică sau din alte motive nu au tăria aceasta. Au fost mulți care au acționat împotriva conștiinței lor, din această cauză, cum a fost cazul împăratului Irod, când i s-a cerut capul lui Ioan Botezătorul și n-a putut să zică «NU»: „*Împăratul s-a întristat foarte mult; dar, din pricina jurămintelor sale și din pricina oaspeților, n-a vrut să zică nu*” (Marcu 6:26).

Este timpul să spunem «Nu» păcatului, și să luăm, ca și fiul risipitor, hotărârea întoarcerii acasă la Tatăl. Să recunoaștem starea de păcat, sau să spunem bucuria izbăvirii și altora, ca cei patru leproși de la poarta Samariei: „*NU FACEM BINE! Ziua aceasta este o zi de veste bună*” (2 Împ. 7:9).

Să spunem un «NU» definitiv și irevocabil păcatului, și un «DA» hotărât lui Isus Mântuitorul, ca Marta: „*«Da, Doamne», I-a zis ea, «cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.»*” (Ioan 11:27).

Patrick Nullens
În căutarea Binelui
pietre de temelie pentru o etică creștină

SOCIETATEA
BIBLICĂ

DIN ROMÂNIA:
Str. Ogorului, Nr. 258,
Oradea, 410554,
Bihor, România,
Tel.: 0359.425.991,
0259.416.384
Mobil: 0753.050.005
Fax: 0259.416.384

